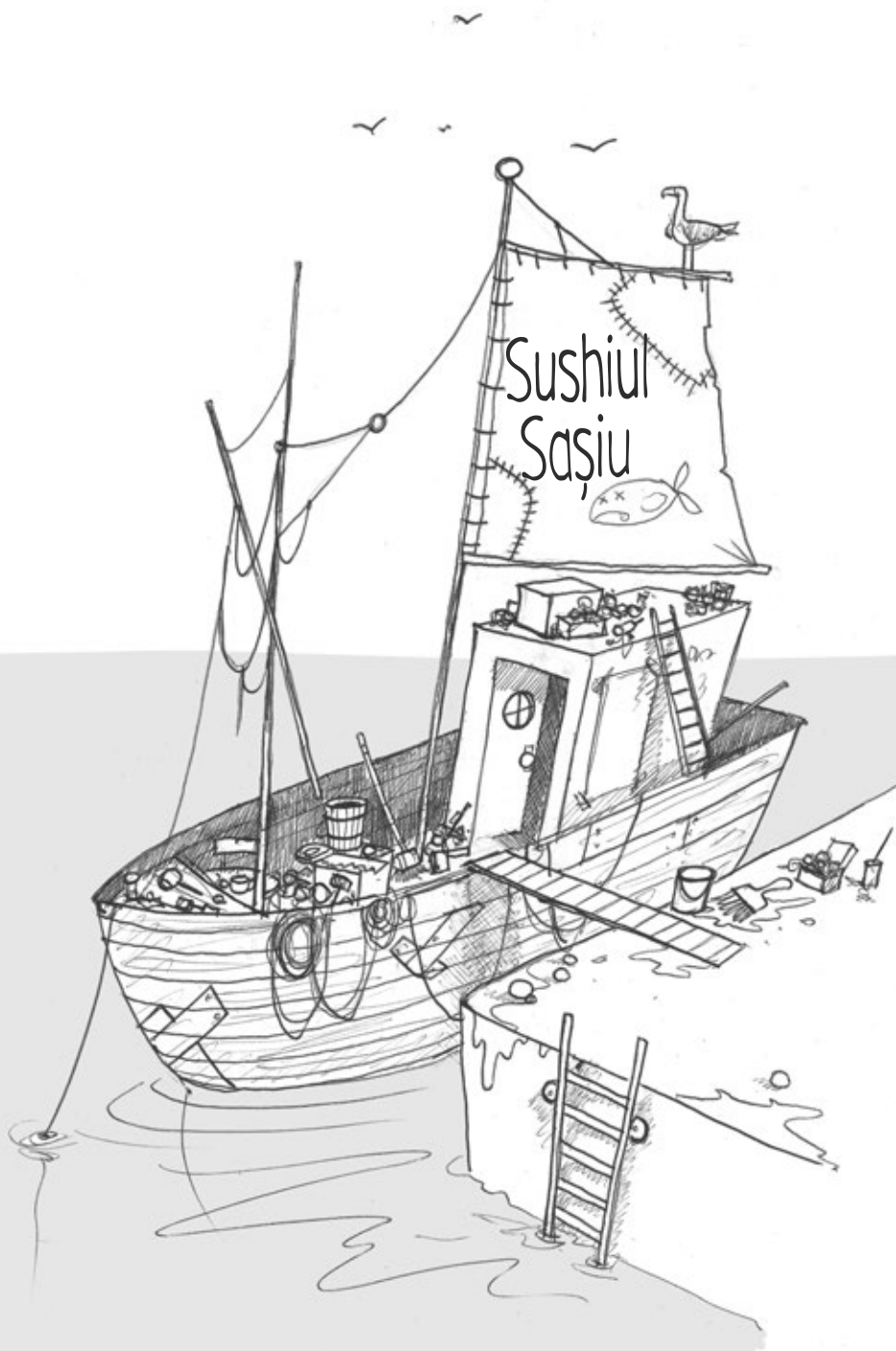

Spangles se lăsase păgubaș să mai urmărească fantoma propriei lui mătuși de-a lungul tunelului întunecat, bănuind că aceasta se întorsese, probabil, în ținutul fantomelor sau în locul de unde își făcuse inițial apariția, oricare ar fi fost acesta.

(În realitate, Tommy alergase valvârtej înapoi ca să se pună la adapostul trenului-fantomă, iar în clipa aceea încerca să se calmeze înfulecând o **NOUĂ** conservă cu crenvurști.)

Spangles și Cârnatul se urcaseră pe **Două Locuri** și pedalară din răspuțeri de-a lungul promenadei, îndreptându-se către ambarcațiunea **SUSHIUL SAȘIV**, ancorată în port. Odată ajunși acolo, începură să adune uneltele necesare reparării montagne russe-ului. Spangles știa că, dacă aveau să fure aurul aceluia tip, trebuiau să-l convingă să se urce în vagonet și să facă un tur de probă. Or, în halul în care se prezenta **TUNELUL GROAZELI** în clipa aceea, nimeni nu ar fi acceptat o asemenea provocare.

Sushiul
Saşiu

Cârnatul deținea un număr **surprinzător** de unelte la bord – toate acestea aflându-se acum stivuite pe covertă: ciocane, chei, **superglue** (dar și **nașpaqlue**), scări de aluminiu, scări de funie... Sprâncenele lui Spangles tocmai dansau pe antrenanta melodie „Of, frațe, acum ce mai urmează?“, când proprietarul acestora își dădu seama că toate sculele acelea nu aveau cum să încapă în coșul **bicicletei duble** cu care plănuiseră să le transporte.

— Hai mai bine să navigăm la bordul **Sushiului Sasiv** până la ponton, Cârnatul, propuse el, oprindu-și sprâncenele pe mijlocul frunții. În felul acesta vom putea lua cu noi **tot** ce avem nevoie.

— Bașca vom putea să gustăm câte un sushi **ori de câte ori** vom avea chef, răspunse Cârnatul entuziasmat de idee. **Și...**, adăugă el pornind motorul ambarcațiunii, vom putea **Să combinăm** cele două afaceri, vânzând sushi

celor care vor da o tură prin **TUNELUL GROAZELI**.

— Trebuie **să ne concentrăm!** strigă deodată Spangles la prietenul său, încercând să-l facă să se gândească doar la aurul pe care urmau **să-l fure** împreună și să nu mai vorbească despre tot felul de lucruri plicticoase.

Din păcate, nu reuși.

— „**TUNELUL GROAZELI** vă garantează răul de stomac!“, strigă și Cârnatul, încercând să acopere duduitul motorului. **Asta e!** Asta ar trebui să scrie pe anunț, urmă el arătând către placa pe jumătate scrisă a restaurantului. **Îmi faci un nou anunț, bătrânul meu penel,** iar eu voi naviga până hăt, în vremurile de aur ale omenirii!

Spangles putea să jure că, în clipa următoare, prietenul lui urma să dea glas unui cântec marinăresc, iar când Cârnatul începu să-l intoneze, știu că nu ar fi fost chip să-l oprească oricât l-ar fi implorat să se concentreze. Așa că Spangles apucă pensula:

— Bine, însă după aceea nu mai vreau să te aud vorbind despre nicio altă chestie plicticoasă. Doar despre ciocane și aur. OK?

Cârnatul încuviință cu o clătinare a capului, după care îi dădu drumul:

Ahhhhh...
Ciocane și chei, pești morți și aur.
Urrra! Urrra!
Tuneluri cu fantome și pești pe pâine.
Urrra! Urrra!
Sushi fantomatic proaspăt, pești morți
pescuiți din apa mării,
Direct în farfurie, negătiți și fără mazăre.
Tipul ăsta are o grămadă de aur de furat,
Veniți să vă dați în Tunelul Groaaaaaaazeei!
...Care vă garantează răul de stomac!

Sprâncenele lui Spangles începură să execute, în semn de aprobare, un dans, iar stăpânul acestora îl secundă pe Cârnat la refrenul compus special pentru el:

Fuuuuundul lui cel pus pe șoooootii a trecut
de mult de termenul de expirare!

Un nebuuuuuun care trage vânturi prin biblioteeeeeeci!

Mănâncă cartofi sleiți găsiți prin pubeeeeeel,

Se strâmbă la băbușele care se holbeaaaaază la el,

Și țipă la bebeluși când are cheeeef.

Colecționează obiectele strălucitoare ale aaaaaltora,

zicând că-s ale luuuuuui...

Spangles! McNasty!

O, DA!

Freddie fu surprins să găsească Trenul-Fantomă *închis*, cu toate că ușa casei de bilete era deschisă.

— Tommy? strigă el, pășind înăuntru.

— Sunt aici, se auzi de undeva *din apropiere* o voce înfundată, de parcă cineva având gura plină cu mâncare s-ar fi ascuns într-un dulăpior.

Freddie deschise dulapul gheretei, descoperindu-l acolo pe *Tommy Fantoma*, care stătea așezat pe un coș de gunoi întors cu fundul în sus, *înconjurat* de conserve goale de crenvurști.

— Ce cauți în dulap, Tommy? întrebă Freddie.

— Mănânc crenvurști, îi răspunse Tommy. Și mă ascund.

— Și *de cine* anume te ascunzi?

— De noii vecini. Sunt tare ciudați. În special tipul cel chelios. Are de gând să fure

aurul cuiva. Mi-a spus-o cu gura lui, după care a încercat să mă strângă în brațe!

— Spangles McNasty? vru Freddie să se asigure.

— ÎUUUUU, răspunse Tommy, începând să tremure doar aducându-și aminte de recenta lui întâlnire cu personajul în cauză.

— Diseară are de gând să redeschidă Tunelul Groazei. Evenimentul face probabil parte din planul lui. Dar cum anume va fura aurul despre care vorbea și de la cine anume are de gând să-l fure?

— Nu știu și nu-mi pasă, răspunse Tommy. Și nu, nu am de gând să mă întorc – asta ca să știi înainte să mi-o ceri, urmă el pe un ton plin de hotărâre, punând capăt implicării lui în orice aventură viitoare care ar fi avut ceva de-a face cu Tunelul Groazei.

Refuzul lui Tommy părea definitiv. Ca ultimă încercare, Freddie apelă la singurul lucru despre care știa că Tommy Fantoma nu putea să-l refuze:

— Dacă mă ajuți să mă urc până în tunel, îți voi cumpăra în fiecare zi, la micul dejun, câte un hot-dog de la Tony Grasul – până la sfârșitul verii.

Imediat, Tommy sări în picioare:

— Păi, de ce n-ai zis așa de la bun început?
Să mergem!

După ce se asigurară, stând cocoțați pe acoperișul Trenului-Fantomă, că țărnul mării era liber, cei doi băieți se deciseră că ar fi străbătut cel mai ușor șina montagne russe-ului dacă ar fi mers *INVERS*. Nu cu spatele, bineînțeles, ci pornind de la capătul șinei și luând-o înapoi, către începutul acesteia.

Asemenea tuturor celorlalte montagne russe-uri, și *TUNELUL GROAZEI* debuta cu panta aceea abruptă pe care vagonetele sunt trase ca să ajungă la punctul *cel mai înalt* al traseului, fiind apoi împinse pe o pantă înfricoșătoare, urmând ca, după un traseu destul de lung, să revină la nivelul solului. Prin urmare, buclele

finale ale acestui traseu deveneau, treptat, tot mai puțin abrupte.

Anumite porțiuni ale șinei dispuneau și de o îngrăditură solidă, din lemn, care îl încântă *imediat* pe Freddie, însă alte porțiuni rămăseseră complet expuse, fiind în același timp pline de găuri. Acestea îl încântau pe băiat mult mai puțin. După bucla finală, aproape de sfârșitul traseului, se afla tunelul însuși.

Ceva mai devreme în ziua aceea, Tommy se cățăraseră direct pe unul dintre stâlpii de susținere ca să-și poată executa numărul de *bântuială*, însă știa că ar fi fost mai ușor – în special pentru Freddie – dacă ar fi luat-o de-a lungul șinelor. Cei doi se înțeleșeră să se ascundă în tunel și să-l spioneze de acolo pe Spangles, *bănuind* că, mai devreme sau mai târziu, acesta se va întoarce. Pentru cazul în care s-ar fi întors mai târziu, Tommy insistase ca amândoi să poarte în spinare câte un rucsac greu, plin cu conserve de crenvurști.

După ce parcurseră vreo cinci metri, ajungând la un metru deasupra solului, Freddie încremeni.

— Ăăă... am o mică problemă, îi strigă el lui Tommy, care se afla ceva mai în față.

Tommy Fantoma se întoarse și îl zări pe Freddie Statuia stând absolut nemișcat, cu genunchii pe jumătate îndoți.

— Pe bune? pufni el, nevenindu-i să creadă. Doar până aici ești în stare să mergi?

Se apropie de locul în care Freddie tocmai se transformase într-o statuie, căutând o soluție:

„Trambuline?
Jetpack-uri? Să luăm o mașină până sus? Un tren?
Un tren! Sunt un geniu!“

Trenul-Fantomă era tras pe șinele lui la fel de fantomatice cu ajutorul unei mici locomotive-arătând-a-locomotivă-cu-aburi-însă-fiind-de-fapt-alimentată-cu-baterii. Locomotiva era suficient de mică pentru ca doi băieți s-o poată lua pe sus și să o care până la un montagne russe (al cărui ecartament, din fericire, corespundea întrutotul) și destul de puternică să poată trage garnitura la deal. Încet însă, foarte încet.

Iată cum arăta situația câteva minute mai târziu:

— N-ar putea să meargă ceva *mai repede?* întrebă Freddie, care își ținea din nou ochii închiși.

— Ooo, între timp te-ai transformat în domnul-viteză, nu-i așa? Parcă acum câteva minute te jucai de-a statuia, răspunse Tommy, în vreme ce amândoi se târau pe șine, *înainte* și în *SUS*.

Micuța locomotivă dispunea de un mecanism de siguranță care o oprea să meargă prea

repede, ceea ce îi convenea lui Tommy, pentru că în felul acesta putea să zărească din timp, pe măsură ce urcau, găurile din faţă. Până în momentul acela, totul decursese, cum se spune, ca pe roate.

— Deschide ochii și *admiră* panorama, Freddie. Totul este sub control. *Aproape*, se grăbi el să adauge, după ce zări în golf o anumită ambarcaţiune părăsind Portul Bitterly și având

la bord două personaje *Stranii*, care dansau pe
covertă în jurul unei grămezi ce părea compusă
din tot felul de obiecte uzate.

Freddie *Spera* să nu fie vorba despre cine
credea el, așa că își întoarse capul, în clipa aceea
dorindu-și și el ca trenul să fi putut înainta
ceva mai repede.

